

De același autor (ultima ediție):

Jurnalul convertirii (Editura Areopag și Editura Meditații, 2013), *Despre problemele tinerilor* (Editura Areopag, 2013), *Patericul mirenilor. Pilde pentru secolul XXI* (Editura Areopag și Editura Meditații, 2013), *Palatul poveștilor pentru copiii mari și mici* (Editura Areopag, 2012), *Bucuria Crăciunului* (Editura Agapis, 2012), *Duhovnicul. Rugăciunea. Postul* (Editura Areopag și Editura Meditații, 2011), *Drumul spre Acasă* (Editura Egumenița, 2009), *Drumul cuvintelor* (Editura Egumenița, 2009), *Zorii apostaziei* (Editura Egumenița, 2008), *Fetele apostaziei – Dărâmarea idolilor* (Editura Agnos, 2008), *Underground – Rebelii generației NU* (Editura Agnos, 2007), *Tinerii și sexualitatea – Repere pentru mileniul III* (Editura Egumenița, 2007), *Despre înfruntarea necazurilor* (Editura Sophia, 2007), *Evangelhia versus Iuda* (Editura Sophia, 2006), *Despre reîncarnare și invazia extraterestră* (Editura Egumenița, 2006), *Taina iubirii* (Editura Egumenița, 2006), *Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului* (Editura Lucman, 2006), *Despre înfruntarea bolii* (Editura Lucman, 2006), *Noi sfinți preoți de mir* (Editura Lucman, 2006), *Ne vorbesc părinții athoniți* (Editura Lucman, 2006), *Cum să ne creștem copiii* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Între iubire și păcat* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Întrebări și răspunsuri* (Editura Lucman, 2006), *Tinerii și sexualitatea – Păcate noi, păcate vechi* (Editura Egumenița, 2005), *Mângâiere pentru bolnavi* (Editura Egumenița, 2004), *Despre înaintemergătorii Antihristului* (Editura Cartea Ortodoxă, 2004).

www.danionvasile.ro

danionvasile@yahoo.com

© Editura Areopag, pentru ediția de față

Foto copertă: Emil Crișan

ISBN Editura Areopag 978-606-8451-34-3

ISBN Editura Meditații 978-606-8392-12-7

Danion Vasile

CARTEA NUNȚII

– CUM SĂ-MI ÎNTEMEIEZ O FAMILIE –

Ediția a cincea

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului

Editura Areopag
Editura Meditații
București, 2013

Rugăciunea părinților pentru căsătoria fiului lor

Doamne, ascultă puțina noastră rugăciune pentru copilul nostru, robul Tău (numele) și nu ne lăsa fără răspuns. Tu ai rânduit ca bărbatul să lase pe tatăl său și pe mama sa și să se unească cu femeia sa și să fie amândoi un trup. Tu ai binecuvântat nunta, arătând curăția ei. Tu i-ai primit în Împărăția Ta pe soții care au dus o viață de evlavie, împlinind poruncile Tale și crescându-și urmașii în frica Ta.

Rânduiește, Doamne, precum știi, ca la vremea potrivită robul tău (numele) să-și întemeieze o familie. Ca nu cumva să trăiască o viață de păcat, stând departe de nuntă. Să nu-și întineze trupul cu patimile și cu poftetele, batjocorit fiind de diavol.

Ajută-l, Doamne, să găsească o soție credincioasă, o soție blândă, bună și iubitoare, care să-i fie cu adevărat podoabă și alături de care să meargă pe calea mântuirii.

Te rugăm, Doamne, vino în ajutorul lui, că numai Tu știi ce e în adâncul inimilor oamenilor. Găsește-i Tu, Doamne, o soție vrednică alături de care să facă tot binele. Nevoință este pentru femeia credincioasă bărbatul necredincios, și nevoință este pentru bărbatul credincios femeia necredincioasă.

Dăruiește-i Tu, Doamne, să aibă parte de un cămin liniștit, de dragoste și de înțelegere, ca să Te laude împreună cu toți ai casei lui până la sfârșitul vieții sale. Amin.

(Dacă rugăciunea se citește pentru căsătoria fetei, se va citi cu schimbările cuvenite.)²²

²² Din *Carte de rugăciuni și povățuiri pentru folosul copiilor*, apărută cu binecuvântarea P.S. Laurentiu Streza, Episcop al Caransebeșului, Editura Christiana, 2000.

CUPRINS

<i>Prefață: O carte care rupe tăcerea...</i>	5
<i>În loc de introducere: Vrei să fii al tău?</i>	
Vreau să fiu a mea?	7
Povestea vulturilor aurii	11
Să stăm de vorbă...	18
Despre mirajul sexualității	26
De ce să mă căsătoresc?	41
Despre Goana după aurul nunții sau westernul măritişului	51
De ce nu ne ajută Dumnezeu?	58
Despre fotomodele și Don Juani	65
Geniul și femeia de serviciu	80
Banii vorbesc!	87
Despre influența prietenilor	95
Părinții: prieteni sau dușmani?	102
Binecuvântarea preotului	108
Despre vrăjitoare și dezlegarea cununiilor	115
Despre dragostea trupească	127
Scrisoare către tinerii secolului XXI	135
„Dacă știam că o să ne certăm atât...”	152
Un examen cu mulți restanțieri	161

Cuvinte către cei care vor să se recăsătorească	174
„...dar bărbatul este mai egal decât femeia...”	183
Cum să mă pregătesc pentru căsătorie?	193
„Dumnezeu e băiat de cartier...”	202
<i>Epilog: Povestea unei căsătorii...</i>	217
<i>Postfață la ediția a doua: Cuvinte către părinți</i>	230
<i>Notă la ediția a cincea</i>	243
Rugăciuni	245
Rugăciune pentru căsătorie	245
Rugăciunea tinerilor care vor să se căsătorească	247
Rugăciunea celor ce se căsătoresc	248
Rugăciunea soțului pentru soția sa	249
Rugăciunea soției pentru soțul ei	251
Rugăciunea soților unul pentru altul	252
Rugăciune la neazuri și supărări	253
Rugăciunea părinților pentru căsătoria fiului lor	254

cerere în căsătorie cât mai frumoasă, cât mai sinceră, cât mai... cum trebuie.

Iar acum un cuvânt pentru voi, băieți. Treaba e că, din pricina gripei feministe, fetele se masculinizează într-un ritm de cadență militară, și greu e să le oprești. Dacă am atras atenția asupra faptului că mulți bărbați sunt foarte posesivi, și că încearcă să transfere această posesivitate și asupra soției, nu înseamnă că noi suntem egoiștii, iar ele altruistele. Da, femeia e lăsată de Dumnezeu cu însușirile ei. Blândețea, gingașia, delicatetea femeii sunt greu de concurat. Ce să facem însă când ne îndrăgostim de o zână cool, simpatică, frumoasă, deșteaptă, care ne tot presează să o luăm de nevastă? Sau chiar ne cere ea? Atenție, mare atenție.

Nu cumva să aibă nevoie de soț doar pentru a-și satisface simțul de proprietate. Așa cum în copilărie avea nevoie de păpuși, mai apoi de role, și mai apoi... de un soț care să o iubească la nebunie, care să fie gata să îi facă toate poftele și plăcerile, de un soț care, până la urmă, va fi obligat să accepte căsătoria ca pe un jug. Și, eventual, să joace și rolul de femeie, pentru că cel de bărbat a fost deja antamat...

Atenție, mare atenție: o cerere în căsătorie trebuie să vină de la un tânăr sau un bărbat care să fie gata să trăiască pentru a-și bucura iubita, iar acceptul trebuie să vină de la o fată sau o femeie care să vrea să trăiască pentru a dărui iubire.

Familia este un spațiu al iubirii, al iubirii care, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu va fi înghițită de timp. Dacă cei doi au ales să se căsătorească cumpănind bine criteriile pentru a ajunge la împlinire, familia nu are termen de garanție. Iubirea adevărată nu expiră. Câtă vreme iubirea soților e acoperită de Dumnezeu, visele din copilărie – cu iubirea dusă până la adânci bătrâneți – devin realitate.

Altfel? Altfel, e bai. Și ajungem la cuvântul profetic al unui jurnalist teolog: „Trăim tinerețe fără tinerețe și viață fără de Viață” (Laurențiu Dumitru). Trăim iubind egoist și pătimaș, și îmbătrânind prematur, tocmai pentru că viața noastră a fost străină de Viața cea adevărată, care vine de la Dumnezeu.

Povestea vulturilor aurii

Se spune că, departe, există un loc foarte frumos, în care trăiesc vulturii aurii. Nu toate penele lor au această culoare nobilă, ci numai o aripă; la masculi, cea dreaptă, iar la femele, cea stângă. An de an, pe măsură ce puii cresc, părinții pleacă în ultima lor călătorie: zboară zile îndelungate până ajung la Muntele Liniștii. Acolo unde au murit și părinții lor.

Și se mai spune că într-un an, oprindu-se să se odihnească peste noapte, ultima călătorie a devenit cât se poate de tristă: vulturii au fost prinși, printr-o meșteșugită cursă, de către niște oameni care credeau că se vor îmbogăți vânzând penele care străluceau ca soarele. Au tăiat păsărilor preafrumoasele aripi și le-au agățat la brâu, ca pe niște scalpuri. „Ei, acum să se târască pe jos, ca niște șerpi, până mor. De ce au vrut să moară în Muntele Liniștii?” – a întrebat unul dintre ei, care nu se gândea niciodată la moarte.

De durere și de amărăciune, vulturii mai slabi au murit imediat. Însă cei tari se încăpățâneau să zboare cu o singură aripă. Fâlfâiau din ea, cu răbdare, având o voință nepământească; dar tot nu puteau zbura. Se gândeau cu tristețe: „Ce vor zice puii noștri, care vor veni la anul să moară lângă trupurile noastre, când vor vedea că nu am ajuns la Muntele Liniștii?”

Sprîjinindu-se unul de altul, și gândindu-se la urmașii rămași acasă, doi vulturi au simțit cum suferința începe să li se aline. Și stând așa, așteptând parcă să le crească aripi, ei au simțit că durerea se preschimba în putere.

Da, da, chiar așa: stând lipiți unul de celălalt, durerea li se preschimba în putere. Au încercat să zboare astfel; la început fâlfâiau din aripi încet, plini de sfială, și apoi din ce în ce mai

puternic. Pe măsură ce se ridicau, de jos se vedea un singur trup, cu două aripi. Se vedea o singură cruce.

Luându-se după ei, s-au ridicat și alte cruci; s-au ridicat spre Muntele Liniștii...

* * *

Am scris povestea de mai sus¹ gândindu-mă la iubita mea soție, Claudia. Povestea vulturilor aurii e într-un fel rezumatul concepției mele despre nuntă. Cred că cei care se căsătoresc pentru ca prin dragostea lor să se sprijine unul pe celălalt pe calea mântuirii au înțeles rostul familiei. Când iubești pe cineva, îi dorești bucurie fără sfârșit. Când iubești pe cineva, vrei să îl stropești cu apa dragostei tale. Când iubești, vrei ca pe chipul celuilalt să se vadă cât mai multă bucurie.

Nu cred că poți iubi pe cineva fără să te gândești la veșnicie. Necredincioșii au o dragoste foarte tensionată, foarte crispată: ei cred că după moarte se termină totul.

Credincioșii știu că dragostea adevărată nu poate fi nimicită de timp. Știu că înțelepciunea se va sfârși, dar dragostea nu se va stinge. De aceea învață să îi iubească pe ceilalți cu o dragoste curată, cu o dragoste care nu piere.

Dragostea dintre soții care ajung în Împărăția Cerurilor nu se stinge. E adevărat că acolo nu vor mai avea dorința de a-și manifesta dragostea în același mod în care au făcut-o pe pământ (mă refer la dragostea trupească al cărei rod sunt copiii). Dar asta nu înseamnă că legăturile sufletești dispar, că soțul nu își mai recunoaște soția, că fiul nu își mai cunoaște mama. Nu încerc să dezvolt această idee, fiind conștient de riscul de a susține vreo greșeală. Deci, fără a încerca să dau lămuriri în ceea ce privește modul în care dragostea dintre soți poate birui timpul, voi încerca să pun pe

¹ La câțiva ani după ce am tipărit prima ediție a cărții de față am adunat o parte din poveștile scrise de mine în volumul *Palatul poveștilor pentru copiii mari și mici* (ultima ediție – Editura Areopag, 2012), în care am inclus și povestea de față. Cartea are ilustrații foarte frumoase, făcute de Rodica Vieru. Îndrăznesc să recomand această carte tuturor celor ce au inimi tinere (se poate citi integral pe www.palatulpoveștilor.ro).

hârtie câteva gânduri despre care cred că i-ar putea ajuta pe tinerii care vor să își întemeieze o familie.

Spun doar atât: că din cât am încercat să cunosc învățătura creștină despre această problemă, în niciun loc nu se pomenește faptul că vreodată în rai soțul nu își recunoaște soția sau că fiul nu își recunoaște mama. Ci dragostea dintre ei nu numai că rămâne aceeași, ci chiar sporește.

Dar poate nu e potrivit să încep prin a spune că atunci când iubești pe cineva îi dorești mântuirea, și faci tot ce îți stă în putință pentru a-l ajuta să meargă pe acest drum. Unora li se va părea ciudat că așa stau lucrurile. De aceea voi fi mai practic, spunând că tot cel ce vrea să aibă parte de împlinire în familie trebuie să caute să trăiască sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Afirm cu toată convingerea că cei care cred că își pot făuri o bucurie lumească prin propriile puteri nu știu ce pierd. Se pot găsi o sumedenie de moduri de înțelegere a nunții. Dar una singură împlinește: cea în care cunoști dragostea binecuvântată de Dumnezeu. Restul sunt artificii multicolore.

Atunci când înțelegi ce așteaptă Dumnezeu de la o familie, înțelegi și că nu te poți căsători cu oricine îți iese în cale. Înțelegi cât de greu este să găsești un suflet care să îți poată sta alături pe drumul pe care vrei să mergi.

Așa cum vulturii aurii au rămas doar cu câte o aripă, așa am rămas și noi, în fața acestei lumi care încearcă să ne murdărească cu nebunia și apostazia ei. Există unii care se călugăresc și prin puterea lui Dumnezeu zboară cu o singură aripă. Dar cei care aleg căsătoria trebuie să fie conștienți că în viață va trebui ca ei să zboare unul lângă altul. Altfel nu se poate. Dacă nu ne alegem un om alături de care să putem zbura, un om de care să ne sprijinim și pe care să îl sprijinim, atunci nu vom ajunge la destinație.

Necazuri au toți, și bogații, și săracii. Nimeni nu cunoaște pe această lume numai fericirea, nimeni nu se poate lăuda că nu cunoaște și necazurile. În fața acestei lumi cel mai important lucru este să îl ai pe Dumnezeu cu tine. Și, dacă ai ales calea căsătoriei, să îl ai alături de tine și pe omul pe care îl iubești. Viața e o sită care cerne sentimentele oamenilor. Sentimentele superficiale nu durează. Tot ce nu e profund dispare și lasă urme nedorite.

Nimeni sau aproape nimeni nu se căsătorește pentru a avea parte de un eșec, pentru a divorța. Excepțiile sunt rare și nu merită atenție. Ne căsătorim pentru a ne împlini dragostea. Și totuși, de ce exista atâtea despărțiri, atâtea divorțuri?

De ce sunt atâția copii care cresc cu un singur părinte? De ce atâția copii poartă în inimile lor neînțelegerea dintre părinții lor? De ce inimile lor sângerează?

Nu știu dacă ești la vârsta la care să înțelegi cât de serioasă e problema copiilor care cresc departe de unul dintre părinți, de aceea voi face referire la ceva mai apropiat de universul tău.

Spune-mi, câte prietene de-ale tale au căzut pradă deznădejzii când cei pe care îi iubeau le-au părăsit? Sau câți prieteni de-ai tăi au rămas cu inima zdrobită aflând că „iubirea vieții lor” s-a îndrăgostit de altcineva?

Cred că îți dai seama că, dacă despărțirea unor tineri care se iubesc e uneori dramatică, și mai dramatică este despărțirea unor soți care, cu timp în urmă, s-au unit în fața lui Dumnezeu. Poate că acele cazuri în care divorțul e făcut de comun acord, cu exces de politețe și de respect (am asistat la câteva divorțuri de acest gen) par mai puțin dureroase. Dar ar trebui să fie privite și din altă perspectivă: ce e mai trist, să vezi că o soție își părăsește soțul, lăsându-l cu ochii în lacrimi, sau că doi oameni se despart civilizat, ca și cum între ei nu a fost nimic serios? E groaznic să pui alături poza de acum doi-trei ani, când ieșeau de la slujba Cununii cu mare alai, și când se sorbeau din ochi, și poza de la divorț, când sunt ca doi străini. E groaznic când înțelegi că au călcat în picioare Nunta. E groaznic să îți dai seama că pentru ei nunta nu a însemnat nimic.

Și ce să facem? Să închidem ochii și să nu vedem că asta e lumea în care trăim? De fapt, divorțurile sunt atât de dese, încât a apărut o întreagă filozofie a divorțului, oamenii au ajuns să considere că divorțul e ceva normal. Adică în loc să se întrebe care este cauza divorțului, să se întrebe ce e de făcut pentru a nu se ajunge la divorț, ei caută să justifice divorțul. Înțeleg atitudinea lor, dar asta nu mă împiedică să consider că e o atitudine lașă. Ascunzându-i doctorului boala de care suferim, nu putem fi vindecați. Ne putem lăuda cu boala, prezentând-o drept o formă

superioară de sănătate. Și poate că printre cei care suferă de aceeași boală vom găsi oameni care să ne creadă. Și până murim tot putem ține cuvântări despre forma de sănătate pe care o cunoaștem. Dar niciun om sănătos nu ne va crede.

Divorțul este tot un fel de boală. E o boală care apare în urma consumului de substanță Z și a lipsei de substanță X, a consumului de iubire de sine și a lipsei de iubire pentru celălalt. E o boală previzibilă. E o boală de care sunt susceptibili cei care se căsătoresc. Dar cei care vor să fie feriți de o astfel de boală trebuie să ia măsuri de precauție. Și măsura cea mai potrivită este tocmai întemeierea unei familii care să stea sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Dar ce, nu toate familiile stau sub binecuvântarea lui Dumnezeu?”

E greu de dat un răspuns precis la această întrebare. Nu știu dacă Dumnezeu binecuvântează o familie din care lipsește dragostea, o familie din care lipsește credința, o familie ai cărei membri nu vor să meargă pe calea mântuirii. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu se poate fura. Un tânăr care a luat de soție o femeie bătrână, gândindu-se că peste câțiva ani va ajunge moștenitorul unei averi impresionante, nu își pune problema binecuvântării lui Dumnezeu. Se poate cununa cu ea, dar Cununia îi este spre osândă.

Îndrăznesc să afirm că așa cum Sfânta Împărtășanie le poate fi spre osândă celor care se împărtășesc cu nevrednicie, tot așa și Taina Cununii le este spre osândă celor care au tupeul de a-I cere lui Dumnezeu să binecuvânteze o iubire care lipsește. Nu îmi dau seama cu ce ar fi bine să compar o astfel de nuntă, care mi se pare absurdă. Poate cu un castel de nisip, dar imaginea e prea inocentă, prea copilărească.

Proverbul „nu poți vinde castraveți la grădinari” se potrivește foarte bine în această situație. Nu Îl putem minți pe Dumnezeu. Unii își închipuie că dacă s-au cununat cu persoana cu care trăiau în concubinaj au rezolvat toate problemele. O cunoștință îmi spunea că i s-ar părea mult mai vrednic de apreciat poziția celor care, fiind conștienți că relația lor nu poate primi binecuvântare dumnezeiască fiind bazată pe minciună, s-ar mulțumi cu cununia civilă.

Sunt multe cupluri care, dacă ar fi întrebate de vreun duhovnic de ce vor să se căsătorească, ar putea afla că planurile lor sunt greșite. De altfel, nu puțini sunt cei care știu bine că nu ar putea trece de întrebările următoare: „Vă iubiți? Vreți să vă fiți credincioși unul altuia până la moarte? Vreți să vă sprijiniți unul pe altul pe calea mântuirii?”

Nu e greu să constatați că, dacă aceste întrebări ar fi puse perechilor care vor să se căsătorească, nu puțini ar răspunde cu un „nu” hotărât. Asta în cel mai bun caz, în cazul în care nu ar răspunde „da” numai de ochii lumii.

Oamenii cred că se pot căsători evitându-L pe Dumnezeu. Cei mai mulți se cunună la biserică numai datorită frumuseții ceremoniei. Dar nu își dau seama că își fură singuri căciula. Și uite așa ajung creștinii noștri să divorțeze, uite așa se recăsătoresc de câteva ori fără să își dea seama că Dumnezeu vine la fiecare slujbă de Cununie, chiar dacă nu e invitat de miri.

Cred că omul modern ar fi în stare să îi ceară lui Dumnezeu să nu se mai bage în viața lui, să îl lase liber. Omul modern vrea să se cunune în joacă și mai apoi să își repare greșeala divorțând.

Numai că nu poți să te joci cu jucăriile altuia fără să îi ceri voie. Tot așa nu poți falsifica slujba Cununiei, transformând-o într-o ceremonie lumească. Oricâți bani i-ar da preotului, mirii uită că și Dumnezeu își cere taxa la fiecare Cununie. Dumnezeu e zapciu, ia birul de la oameni. Dumnezeu e polițist, cere carnetul de șofer. Adică... Adică Dumnezeu vrea ca cei care se căsătoresc să știe foarte bine ce fac. Cine se împărtășește cu nevrednicie nu poate scăpa de osândă spunând: „Nu am știut ce fac...” Tot așa mirii nu pot spune: „Nu am știut ce e slujba Cununiei, nu ne-am dat seama că e ceva serios. Ni s-a părut un spectacol interesant...”

Am afirmat că Dumnezeu e polițist și zapciu pentru a protesta într-un fel față de atitudinea celor care cred că Îl pot păcăli. Dumnezeu nu e polițist. Nu le dă amenzi celor care se căsătoresc din motive care nu sunt temeinice, și nici celor care o fac din motive murdare. O mare amendă ar fi să îi lase singuri, să se dea cu capul de pereti.

Pe un om care la supărare își scoate ochii nu e nevoie să îl pedepsească și Dumnezeu: s-a pedepsit singur. La fel se pedepsesc

și cei care se căsătoresc ca și cum ar intra la un cinematograful și așteaptă să vadă un film interesant. Ca și cum ar juca la loto și așteaptă să vadă dacă au câștigat. Nunta nu e o joacă. Chiar dacă oamenii cred că pot trata nunta ca pe o aventură, chiar dacă divorțează și se recăsătoresc de zece ori, un lucru nu pot obține: împlinirea.

Ei pot căuta împlinirea în multe alte lucruri, pot vorbi altora despre succesele pe care le au pe plan profesional, dar în adâncul inimii lor rămâne un munte de suferință.

Ar fi dramatic dacă în biserică ar exista un beculeț care s-ar aprinde ori de câte ori oamenii se împărtășesc cu nevrednicie, sau ori de câte ori se cunună fără să fie conștienți de ceea ce fac. Am repetat comparația cu împărtășirea tocmai pentru că mi se pare că ambele „fapte” sunt generate de aceeași atitudine, specifică omului contemporan, de a cultiva cu multă grijă superficialitatea atât în relațiile cu semenii, cât și în relația cu Dumnezeu.

Dumnezeu nu ne terorizează prin prezența Sa sau prin minunile Sale. Dumnezeu vrea să Îl iubim liberi. Și orice beculeț ne-ar sufoca. Totuși, ar trebui ca beculețul pe care ni l-a lăsat Dumnezeu, adică propria conștiință, să fie în stare de funcționare.

Îmi doresc sincer ca această carte să fie de ajutor tuturor celor care s-au săturat de oferta acestei lumi și vor să cunoască o altă perspectivă asupra întemeierii unei familii. Așa cum scriind împotriva practicilor yoghine nu am căutat să oblig pe nimeni să ducă o viață creștină, ci doar am încercat să ofer posibilitatea de a înțelege clar incompatibilitatea practicilor yoga cu învățătura lui Hristos, tot așa scriind despre Nuntă nu susțin că cititorii trebuie să primească învățătura creștină despre acest subiect.

Sunteți liberi să alegeți să trăiți cum vreți. Dar fiți conștienți de urmările alegerii voastre!

Să stăm de vorbă...

Scriu pentru tine. Din moment ce ții în mână această carte e puțin probabil să nu fii interesată de conținut. Probabilitatea ca tatăl tău sau mama ta să o citească nu este totuși exclusă. Ei nu se vor poticni însă de faptul că nu mă adresez lor.

Și totuși cineva s-ar putea poticni... E vorba despre prietenul tău.

De ce scriu doar pentru tine, nu și pentru el?

Precum se va putea vedea din conținutul acestei cărți, nu există aproape nicio diferență între ceea ce am de spus unei fete și ce aș avea de spus unui băiat. Ba chiar încerc din start să precizez că nu sunt de acord cu opinia, des întâlnită astăzi, potrivit căreia băieții au dreptul de a începe viața sexuală înainte de nuntă, iar fetele nu. În măsura în care băieții ar avea acest drept, l-ar avea și fetele.

Și totuși de ce nu mă adresez cu precădere băieților? Poate și pentru că nu i-am văzut prea interesați de criteriile întemeierii unei familii creștine.

Am fost profesor de religie la o școală sanitară post-liceală. Tema favorită a elevilor, dintre care unele erau mai în vârstă decât mine, era viața creștină în familie.

Cred că în afară de cuvântul Dumnezeu, cel mai des cuvânt pe care l-am folosit la ore a fost „familie”. Și pentru ele (că băieții erau de zece ori mai puțini), cel mai important era să le vorbesc despre familie. Cum majoritatea fetelor erau nemăritate, făceam dese referiri la întemeierea unei familii.

Într-un fel prin această carte le mulțumesc pentru că m-au ajutat să înțeleg cât de important este pentru o tânără modul în care se pregătește pentru întemeierea unei familii. Chiar dacă de

obicei această pregătire constă mai ales în a te modela după exigențele lumii acesteia.

Și le mulțumesc tuturor prietenelor mele care au avut deschiderea de a-mi împărtăși frământările lor legate de căsătorie. Dar eu nu scriu acum pentru aceste prietene, mai ales că majoritatea sunt deja soții, ci scriu pentru tine. Mi-e greu să nu știu cui mă adresez. Aș vrea să știu cine ești, pentru că mi-ar fi mult mai ușor să mă adresez unei persoane pe care o cunosc. Dar neștiind, între rândurile mele vei găsi câteva care cu siguranță nu îți se potrivesc. De exemplu, presupunerea că ai deja un prieten. De obicei fetele citesc o astfel de carte la vârsta la care se gândesc la măritiș. E oarecum firesc ca la această vârstă să ai un prieten. Ți voi scrie și ce ar putea fi nefiresc într-o astfel de prietenie.

Fiind îndrăgostit de Claudia, la un moment dat mi-a venit să îi cert pe prietenii mei mai în vârstă care nu au fost în stare să îmi spună cât de minunat este să iubești. Le-aș fi reproșat că și din cauza faptului că nu m-au ajutat să înțeleg cât de mult te înfrumusețează dragostea, deci și din cauza lor, nu mi-am petrecut studenția alături de Claudia.

Dar înțelegând că e prea târziu ca să mai fac observații de acest gen altora, am înțeles și că trebuie să scriu o asemenea carte. O carte care să îi ajute pe tineri să fie mult mai atenți decât am fost eu atunci când vor să își întemeieze o familie. Eram în stare să mă căsătoresc cu oricare dintre celelalte prietene pe care le-am avut de când m-am apropiat de Biserică. Și Dumnezeu m-a ferit de fiecare dată. O dată chiar în chip minunat; poate că îți voi scrie mai târziu despre asta.

Să fii puțin mai practic: ce am eu cu tine?

Una și poate cea mai importantă problemă este că ești sora mea în Hristos. Și știi doar că noi creștinii ne rugăm în fiecare zi unii pentru alții, și pentru cei pe care îi cunoaștem, dar și pentru cei pe care nu îi cunoaștem. Din moment ce încerc să te ajut prin rugăciunile mele, de ce nu aș încerca să te ajut și prin scrisul meu?

Din clipa în care am început să scriu această carte am avut nădejdea că îți va fi de folos. Îmi doresc să nu mă fi înșelat.

Îmi doresc atât de mult să fie cât mai multe familii creștine! În aceste vremuri de cădere și de apostazie fiecare dintre noi avem